

Tato práce se na základě vybraných titulů Bohumila Hrabala pokouší o teoretické a interpretační vymezení „pábení“ (jako strategie vyprávění) a „pábitele“ (jako specifického druhu vypravěče). S tím souvisí charakteristika Hrabalovy vyprávěcí strategie a jeho popisu světa, a také studium motivů a témat jeho próz. Práce sleduje stylové proměny Hrabalových děl, ale také jejich konstanty. V závěru se práce snaží nastínit Hrabalovu příbuznost s Ladislavem Klímou a ukázat dědictví tohoto autora v díle Bohumila Hrabala.